

عنوان مقاله:

نقد روش شناختی جایگاه عرفان در مقام داوری در روش شناسی فلسفه ملاصدرا

محل انتشار:

فصلنامه آینه معرفت، دوره 17، شماره 2 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

حسن رهبر - دانشگاه ایلام

شمس الله سراج - استادیار دانشگاه ایلام

سید یحیی یثربی - استاد بازنشسته دانشگاه علامه

خلاصه مقاله:

یکی از مهم ترین نظریه ها در باب روش شناسی فلسفه ملاصدرا نظریه تفکیک مقام گردآوری از مقام داوری است. بر اساس این دیدگاه، ملاصدرا صرفاً در مقام گردآوری از کشف و شهود عرفانی بهره گرفته است و در مقام داوری صرفاً تکیه بر برهان به عنوان روش حقیقی فلسفه دارد. پژوهش حاضر نشان می دهد برخلاف مدعای معتقدان به نظریه مذکور، ملاصدرا در مقام داوری نیز از کشف و شهود عرفانی در عرض برهان استفاده کرده است. ملاصدرا علاوه بر اینکه به این امر اذعان می کند آن را نقطه قوت فلسفه خود محسوب می کند. به عقیده نگارنده استفاده از کشف و شهود عرفانی در مقام داوری مسائل و مباحث فلسفی دارای نقدها و آسیب های روش شناختی مهمی است که می توان آنها را در قالب سه مساله بیان ناپذیری، عدم قابلیت انتقال و نقدناپذیری کشف و شهود عرفانی مورد بحث و بررسی قرار داد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1292579>

